

О.В. Галабура

Indians – the Native People of the USA

*Країнознавчі матеріали
до уроків англійської мови
та факультативних занять*

Для учнів старших класів
загальноосвітніх шкіл

ТЕРНОПІЛЬ
НАВЧАЛЬНА КНИГА – БОГДАН

ББК 82.3(0)
Г15

Рецензенти:

методист відділу освіти РДА

М.Б. Костюк

вчитель-методист Богородчанської ЗОШ №2 I–III ст.

І.М. Лобода

Галабура О.В.

Г15 Indians – the Native People of the USA:

Країнознавчі матеріали до уроків
англійської мови та факультативних занять.

Для учнів старших класів загальноосвітніх шкіл. –
Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2009. – 40 с.

ISBN 978-966-10-0096-3

Мета посібника — допомогти вчителям іноземної мови комплексно вирішувати загальноосвітні та виховні завдання як на уроках, так і на факультативних заняттях. Тематика текстів передбачає систематизацію граматичних явищ, розширення словникового запасу та розвиток усного мовлення й навички читання школярів.

Для вчителів іноземної мови та студентів педагогічних навчальних закладів.

ББК 82.3(0)

Охороняється законом про авторське право.

Жодна частина цього видання не може бути використана чи відтворена в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва

ISBN 978-966-10-0096-3

© Галабура О.В., 2009

© Навчальна книга – Богдан, макет,
художнє оформлення, 2009

Вд автора

Одним із головних завдань викладання англійської мови в школі є ознайомлення з культурою англійських країн, що дозволяє вдало поєднувати елементи країнознавства з мовними явищами, які є не тільки засобом комунікації, але й способом введення учнів у нову для них дійсність.

Згідно з програмою з англійської мови, метою курсу країнознавства в старших класах є усвідомлення учнями різниці між культурою свого народу та культурами інших народів, розвиток позитивного сприйняття інших культур і формування здатності долати соціокультурні бар'єри.

Пропонований посібник містить інформацію країнознавчого характеру і має на меті допомогти вчителям комплексно вирішувати загальноосвітні та виховні завдання, а саме:

- активізувати мисленнєву діяльність учнів у напрямі вивчення історії англійських народів;
- викликати цікавість до джерел духовності власного народу через вивчення мовнокраїнознавчих аспектів інших народів;
- розвивати навички усного та писемного мовлення;
- широко використовувати фольклорний матеріал;
- розширювати лексичний запас учнів з урахуванням вимог програми для загальноосвітніх шкіл;
- формувати і вдосконалювати навички з усіх видів мовленнєвої діяльності;
- спонукати учнів самостійно оволодівати знаннями.

Посібник містить післятекстові вправи, що вдало поєднують традиційні та інноваційні технології. Кожен учитель з огляду на конкретний класний колектив, умови організації навчального процесу, може використовувати матеріал посібника на власний розсуд, що дасть змогу його учням успішно самореалізуватися у процесі вивчення англійської мови.

Передмова

Даний посібник радимо використовувати на уроках англійської мови та на факультативних заняттях у старших класах загальноосвітньої школи. Методичні рекомендації щодо роботи з посібником подаємо у формі алгоритму.

На першому етапі школярі розглядають ілюстрації та пригадують відомості, отримані на уроках історії, географії, зарубіжної літератури, що асоціюються з цими ілюстраціями. Проглядаючи стислу інформацію під тією чи іншою фотографією, учні складають етно-семантичний словничок та опрацьовують вокабуляр, поданий в посібнику. Така мовна підготовка допомагає зрозуміти зміст основних текстів про історію, культуру, стиль життя індіанців, а також усвідомити їхні проблеми, пов'язані із сучасним побутом, освітою та процесами асиміляції. На цьому етапі роботи учні обов'язково мають відтворити всі попередньо засвоєні мовні дії в ситуаціях крайнознавчого характеру, наприклад: коротко (1–2 реченнями) описати ситуацію, в якій вжито те чи інше слово, фразу; підібрати синонімічну фразу; доповнити текст, використавши нові слова та словосполучення. Така послідовність забезпечить активізацію словникового запасу учнів та його успішне поповнення мовними одиницями.

Наступний етап об'єднує традиційні відповіді на запитання та інноваційну технологію роботи в малих групах. Учні виконують завдання двох типів: заповнюють пропуски в реченнях доречними словами і фразами та встановлюють відповідність дат певним історичним подіям. Завдання обговорюється в групах, і під час його перевірки кожна група аргументує свою відповідь, підтверджуючи її прикладами з текстів. Після цього учні повертаються до ілюстрацій і доповнюють тексти інформацією, яку можна почерпнути із цих зображень та відомостей, розмішених під ними. Цей вид роботи спонукає дітей до активізації мовлення та розвиває мисленнєву діяльність, готуючи до рольової гри (наступного етапу).

Рольова гра передбачає перевтілення у представника певної соціальної групи. Учні отримують можливість для самовираження, що сприяє підбору мовних засобів і полегшує процес спілкування. Готуючись до гри, школярі визначають місце (де відбуватимуться події), час та роль кожного з них у даній ситуації. У процесі рольової гри раніше вивчений мовний матеріал поєднується з новим, необхідним для відтворення обраної ситуації. Таким чином забезпечується постійне повторення попередніх тем, причому у новому сюжеті, під іншим кутом, на вищому рівні. Під час проведення рольової гри важлива інтерактивна діяльність учнів не тільки

в рамках однієї групи, але й між групами. Тому завдання для груп у ході гри можуть змінюватися. Наприклад, після того, як група істориків-дослідників провела свою презентацію, решта учнів класу автоматично стають “журналістами”, “аспірантами”, “студентами” тощо і ставлять запитання. Таким чином, разом з активізацією мовлення школярів відбувається мимовільне закріплення навчального матеріалу.

Одним із актуальних завдань сучасної методики викладання іноземної мови є орієнтація всього навчального процесу на активну самостійну роботу учнів, створення умов для їх самовираження і саморозвитку. У проєкті розробленого експертними групами Ради Європи пакета документів під назвою “Європейський Мовний Портфоліо” зазначено, що в умовах геополітичної ситуації “європейське співтовариство стає інтерактивнішим. Європейці більше подорожують для збагачення свого професійного, освітнього та особистого досвіду. А для тих, хто подорожує мало, сучасні інформаційні технології роблять подолання мовних бар’єрів нормою життя. Молоде покоління має підготуватися до того, щоб отримати максимальну користь із діяльності такого роду з метою вдосконалення своїх лінгвістичних знань, умінь та навичок”. Акцент зроблено на самостійному опрацюванні мовного матеріалу, на формуванні здатності до самоорганізації, незалежності, впевненості в собі, на розвитку творчого мислення.

Отож, на заключному етапі вивчення теми логічною є самостійна робота учнів. Дітям пропонуються тексти (легенди різних індіанських племен), які безпосередньо продовжують вивчення теми “США”, ознайомлюють їх із фольклором корінного населення країни. Школярі працюють у групах, отримуючи знання про реалії, побут, традиції індіанців, а також про їхні духовні та моральні цінності. Для стимулювання пізнавальної активності учнів під час роботи з текстами варто чітко окреслити завдання: опрацювати нові слова, фрази; прочитати текст, виділити основні ідеї; підготувати презентацію тексту. Коли діти самостійно готують матеріал, вони виявляють творчу ініціативу, намагаючись зробити презентацію якомога цікавішою. Форму презентації тексту учні вибирають на власний розсуд: передача змісту тексту “ланцюжком”; стислий переказ тексту одним–двома учнями; включення у переказ діалогів–інсценізацій; зачитування найцікавіших місць і т. д. Після того, як кожна група презентувала свій текст, відбувається дискусія на основі прочитаного, в якій бере участь увесь клас. У кінці дискусії проводиться паралель між прочитаним та сьогоденням, учні роблять висновки про те, як змінилися моральні та духовні цінності корінного населення США, стиль його життя з розвитком цивілізації.

Таким чином, робота над країнознавчим матеріалом, відображена в цілях та завданнях викладання іноземної мови, а також у змісті та методах навчання, дає можливість цілеспрямовано формувати в учнів комунікативну компетенцію.

Part I

A GLIMPSE OF AMERICAN INDIANS

Introduction

Indians loom large in the American psyche. They have become the convenient “other” onto which non-Indians have projected their own images, both positive and negative. The result has been an endless series of cardboard cutouts: Savage; Noble Savage; Drunken Indian; Virtuous Maiden; Promiscuous Squaw; Environmentalist; Dumb Indian; Spiritualist; Trickster; Healer; Stoic; Activist; Keeper of Wisdom; Militant Red Man; Disappearing Indian; Defender of Tradition; and similar forms created out of the anxieties, fears, hopes, and dreams of those who would define away the world’s complexities and bury their secret past.

So has the Indian image attained monumental proportions in the fantasies of Europeans and Asians? Whether because of their exposure to pulp fiction or “Spaghetti Western” and other popular movie and television projections of the American West, many foreigners arrive in the Southwest hoping to see red men in loin cloths carrying bows and arrows or, at the very least, performing exotic masked dances and living in tepees. The tepee, totem pole, birch bark canoe, tomahawk, two-headed drum (an Old World invention), and Plains Indian headdress have become symbols of some kind of universal “Indian” identity, and expect that the drum and tepee remain in occasional ceremonial use among a handful of Southwest tribes, the other elements are missing from the region.

The “Indian” was born out of the meeting of Old World and New World cultures beginning in the late fifteenth century, a product of the mistaken notion by Europeans that they had sailed their westward course to outliers of India. Thus, thousands of separate and distinct indigenous cultures were soon defined out of existence, lumped together by conquering outsiders under a single label. While the term has never been a good one, attempts to replace it with such concepts as “Amerindian” or, more recently, “Native American”, have not achieved universal acceptance. Throughout North and South America, the term “Indian”, or *indio* in Spanish, continues to stereotype everyone directly descended from peoples resident in the New World before Columbus arrived in the Caribbean in 1492.

In the Southwest, where most indigenous peoples continue to occupy portions of the same land their ancestors controlled in the sixteenth century

and where tribal entities have remained intact, there truly are few “Indians”. There remain instead people called Chemehuevi, Chiricahua, Cocopah, Eastern Keres, Havasupai, Hopi, Hualapai, Jemez, Jicarilla, Maricopa, Mescalero, Mohave, Navajo, Piman, Quechan, Southern Paiute, Tewa, Tiwa (or Tigua), Ute, Western Apache, Western Keres, Yavapai, Zuni, and, since the late nineteenth century, Yaqui. Their spoken words derive from presumably totally unrelated language families classified by linguists as Athapaskan, Yuman, Kipwa-Tanoan, Uto-Aztecan, Keres, and Zuni.

Apache includes, besides Arizona’s Western Apache (who are themselves now divided into the San Carlos, Tonto, and White Mountain Apaches), New Mexico’s Jicarilla, Chiricahua, and Mescalero. The Pueblos are Arizona’s Hopi and New Mexico’s Zuni; Western Keresan of Acoma and Laguna pueblos; Eastern Keresan of Cochiti, San Felipe, Santa Ana, Santo Domingo, and Zia pueblos; Northern Tiwa of Picuris and Taos pueblos; Southern Tiwa of Isleta and Sandia pueblos; Towa-speaking people of Jemez Pueblo; and Tewa of Nambe, Pojoaque, San Indefonso, San Juan, Santa Clara, and Tesuque pueblos. The Tigua of Ysleta del Sur are within the city limits of El Paso, Texas.

All these people, whose histories, languages, and other aspects of culture are as varied as are those, say, of the people of Europe, have land bases called “reservations” where the seats of tribal government are located. By no means, however, does everyone who qualifies live permanently on a reservation. A great many people, if not the majority, have chosen to seek employment opportunities elsewhere, especially in urban centers of Arizona and New Mexico, as well as throughout the United States. Nearly all of the Southwest’s reservations are in a distinctly rural setting, and as elsewhere in the industrial world, rural dwellers find it increasingly difficult to forge for themselves a life they deem to be satisfactory. In the Southwest, tourism and other forms of visitation by outsiders are emerging as a major source of income for people otherwise hard-pressed to make ends meet in their traditional surroundings.

A GLIMPSE OF THE PAST

Prehistoric times

Men, women, and children have lived in what today is the southwestern United States for at least eleven to twelve thousand years. A few archaeologists believe, and there is some evidence to support their assertions, that human beings first entered this region as many as thirty thousand or more years ago.

The majority of archaeologists would argue that the earliest humans to come into the region were primarily hunters, people seeking Late Pleistocene game animals like the elephant paleontologists call the Colombian mammoth as well as now-extinct species of tapir, bison, jaguar, antelope, and horse. These early hunters, or Paleo-Indians, as they’ve been labeled, were succeeded by